

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **K. Z.**
státní příslušník Republiky U.
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-444/ZA-ZA12-ZA17-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Žalobce podal dne 15. 4. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
2. Dne 20. 4. 2023 při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že před 4 lety vycestoval na U., kde žil 2,5 roku a podnikal tam. Po začátku války na U. odjel s celou rodinou (manželkou a třemi dětmi) do P.. Po 10 dnech se manželka s 2 dětmi vrátily do U.. Žalobce se synem v dubnu 2023 přejeli autem do ČR. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že na U. byli celá rodina, on tam měl svůj podnik. Ale pak začala válka. Teď nic nemá. V U. prodal dům a na U. si koupil pozemek a postavil tam výrobní halu. V U. nic nemá, chtěl žít a pracovat na U., ale teď tam taky nic nemá a nemá kam jít. Při pohovoru dne 20. 4. 2023 žalobce uvedl, že do U. nemůže, má tam problém. Půjčil si od někoho peníze, ty vrátil, ale přesto má stále problémy s touto osobou, která mu vyhrožuje.
3. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-VL14-2023, žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“).
4. Usnesením ze dne 23. 11. 2023, č. j. 34 Az 29/2023-58, Krajský soud v Brně odmítl žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí, a to pro neodstranění vad žaloby.
5. Usnesením ze dne 1. 2. 2024, č. j. 9 Azs 274/2023-24, Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) odmítl kasační stížnost žalobce, a to pro neodstranění nedostatku povinného zastoupení.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

6. Žalobce dne 20. 3. 2024 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 28. 3. 2024 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli tomu, že v U. prodal dům a koupil si na U. garáž, kde podnikal a mohl tam i bydlet. V U. má manželku a děti a chtěl by je přivést. Chtěl požádat o vízum a pak o azyl. V ČR by chtěl žít se svojí rodinou. Na U. je válka, a proto se tam nechce vrátit. K dotazu, zda tyto skutečnosti uvedl již v řízení o první žádosti, žalobce odpověděl, že ano a že žádné nové důvody nemá.
8. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce za nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
9. V odůvodnění konstatoval, že srovnal důvody uváděné žalobcem v řízení o první a o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a shledal, že žalobce nyní uplatňuje naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti jako v případě prvního řízení, tedy problémy s půjčenými penězi a s podnikáním na U. Podle žalovaného již v prvním řízení žalobce hovořil o tom, že si zde chce legalizovat pobyt a že ve své vlasti prodal dům a následně začal na U. podnikat. V obou řízeních žalobce hovořil o problémech s půjčenými penězi v U. a s podnikáním na U. Současně žalovaný s odkazem na zprávy o U. založené ve správním spise konstatoval, že

v zemi nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Byly tak naplněny podmínky pro postup podle § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
11. V ní namítá, že žalobce v první žádosti uplatňoval především sociální a ekonomické důvody, pro které se odmítá vrátit do U., zatímco druhou žádost postavil na skutečnosti bezpečnostního rázu, že se z U. přemístil na U., odkud byl vyhnán z důvodu války. Tudíž se nachází v bezvýsledné situaci, kdy nemá peníze na návrat do země původu, kde má navíc pohledávky, které by po něm věřitelé vymáhali i cestou násilí.
12. Navíc je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany, nedostatečně posuzuje bezpečnostní situaci v U. a nevyvrací tvrzení žalobce ohledně nebezpečnosti pobytu na U.. Následně odkazuje na rozsudek NSS z 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, k požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí a dodává, že není zřejmé, co si žalovaný myslí o důvodech uplatněných žalobcem. Stejně tak z napadeného rozhodnutí nevyplývá ani komparace s prvotní žádostí žalobce.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce v obou řízeních své žádosti opřel o stejné důvody. Byly tak naplněny zákonné podmínky k postupu podle § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Žaloba není důvodná.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

18. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS (i s přihlédnutím ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
19. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.
20. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).
21. Soud v první řadě nesouhlasí s obecným tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s poukazem na to, že žalovaný neporovnal důvody uváděné žalobcem v prvním a druhém řízení o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí připomněl, o jaké důvody žalobce opíral svoji první žádost o mezinárodní ochranu. Na str. 1 napadeného rozhodnutí zrekapituloval důvody, které žalobce uváděl v nyní posuzovaném druhém řízení. Na základě toho pak dovodil, že jde o totožné důvody (str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tedy tuto komparaci provedl a svůj závěr o naplnění podmínek pro zastavení řízení podle § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu sice stručně, ale srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil. Žalobce mohl tento závěr žalovaného zpochybnit poukazem na konkrétní nový důvod uvedený v druhé žádosti, který by založil přípustnost opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, jenž žalovaný přehlédl a nezohlednil.
22. Nic takového se však žalobci nepodařilo. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že druhou žádost postavil na tom, že jej z U. vyhnala válka, tak přehlíží, že první žádost podával v dubnu 2023, tedy již po zahájení r. invaze na U. Objektivně mu tedy nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uplatnil již v prvním řízení. Navíc on na tuto skutečnost v prvním řízení

upozorňoval a uváděl, že kvůli vypuknutí války na U. musel z U. odejít a nic nemá a nemá kam jít. Nejde tedy o důvod, které nemohl být uplatněn bez zavinění žalobce již v prvním řízení ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. A ostatně uplatněn byl. Stejně tak tvrzené problémy s vyhrožováním ze strany soukromé osoby kvůli půjčce peněz žalobce uplatnil již v prvním řízení (srov. str. 2–3 rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2023 o jeho první žádosti). Ani tato okolnost nemůže představovat nový důvod zakládající přípustnost opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

23. Ani námitka žalobce, že se v napadeném rozhodnutí žalovaný nezabýval otázkou udělení humanitárního azylu, doplňkové ochrany, a že není zřejmé co si myslí o uplatněných důvodech, není důvodná. Žalovaný se sice těmito otázkami v napadeném rozhodnutí skutečně nezabýval, to je však postup zcela souladný s § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle něhož je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V takovém případě se totiž vůbec žádost a v ní uplatněné důvody a argumentace věcně neposuzují (viz již citované usnesení NSS č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).
24. Soud dále konstatuje, že se žalovaný řídil závěry výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96 a zabýval se též tím, zda nedošlo v zemi původu k takové zásadní změně situace, která by mohla založit přípustnost druhé žádosti žalobce. Za tímto účelem žalovaný opatřil do spisu několik aktuálních zpráv k situaci v U. (včetně zprávy z března 2024 k bezpečnostní a politické situaci v zemi), na jejichž základě konstatoval, že k takové zásadní změně nedošlo. Žalobce v žalobě jen bez dalšího tvrdil, že žalovaný bezpečnostní situaci nedostatečně posoudil, aniž by jakkoli specifikoval, v čem konkrétně se bezpečnostní situace od skončení předchozího řízení tak zásadně změnila, aby byl důvod věcně posoudit i jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ze zpráv založených ve správním spise nic takového nevyplývá a žalobce k tomu sám nic nepředložil. Ani v tomto ohledu tak soud neshledal pochybení žalovaného.

Závěr a náklady řízení

25. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Protože soud rozhodl bezodkladně o samotné žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
26. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce